

Pasiruošimui kukurūzų sėjai — rimčiausią dėmesį

„Ažuolo“ kolūčio agronomė Cečėnaitė, peržiūrėjusi kukurūzų auginimo grandies narių sąrašą, tarė:

— Didelis darbas mūsų visų laukia. Kukurūzai ir bus išeiti iš atsilikimo pieno gamyboje. Bus vertingo kukurūzų siloso, bus ir pieno.

— Bet mūsų žemėlėje jie nenoriai auga, — mėgino kai kas įrodinėti.

Jauna agronomė aiškiai ir suprantamai kalbėjo apie tai, kad svarbiausia yra gerai patrešti kukurūzams skirtą žemę, kad ši kultūra reikalauja ypač geros priežiūros, kad pažangiausias kukurūzų sėjos būdas yra kvadratinis-lizdinis.

Jei mes sugebėsime taip pasėti ir prižiūrėti kukurūzus — ir mūsų žemėje jie duos puikų derlių, — pasakė agronomė.

„Ažuolo“ kolūkyje kukurūzams išskirta geriausia žemė. Jauna specialistė grandies narius supažindina su agrotechnika auginant kukurūzus. Kolūkyje jau padaryti pirmieji žingsniai gausiam kukurūzų derliui gauti.

Siais metais rajono kolūčiai įsipareigojo išplėsti kukurūzų pasėlių plotus taip, kad kiekvienai karvei tektų ne mažiau kaip 20 arų kukurūzų pasėlių. Tai gera pradžia.

Bet svarbiausia yra visame kukurūzų pasėlių plote gau-

ti kuo didesnę žalios masės derlių. Todėl kukurūzų sėjai būtina ruoštis jau dabar.

Reikalinga, kad sėjant kukurūzus mažesniuose plotuose, būtų paruošti markeriai, o pasėlių priežiūrai — purtenuvai.

Praktika parodė, kad daug darbo rankų reikalauja kova su piktžolėmis. Pasėlių piktžolėtumui išvengti mėnesį laiko prieš sėją būtina žemę 3—4 kartus sukultivuoti kas kart vis gilinant dirvos įdirbimą.

Gražią iniciatyvą auginant kukurūzus parodė kolūkių pirminės komjaunimo organizacijos ir kolūkių teritorijose esančių mokyklų moksleiviai, įsipareigoję auginti ir prižiūrėti kukurūzus.

Kolūkių valdybos turi visapusiškai paremti šią puikią jaunimo iniciatyvą ir padėti jaunimui kukurūzų auginimo darbe.

Kolūkių valdybų posėdžiuose, pirminių partinių ir komjaunimo organizacijų susirinkimuose būtina dalykiškai apsvarstyti pasiruošimo kukurūzų sėjai klausimus ir padaryti viską, kad ši vertinga kultūra rastų platų kelią kolūkių laukuose.

1959 metai — pirmieji septynmečio metai. Kova už pieno gamybos padidinimą žymia dalimi priklausys nuo to, kaip kolūčiai pasiruos ir atliks kukurūzų sėją.

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m.

Nr. 22 (1005)

Anykščiai,

1959 m. kovo mėn. 12 d.

Kaina 15 kap.

RINKĖJAI SUSITINKA SU KANDIDATAIS SUSITIKIMAS DEBEIKIUOSE

Sekmadienį Debeikių miestelio darbo žmonės rinkosi į kultūros namų salę. Ten įvyko susitikimas su kandidatu į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus drg. V. Lukoševičiumi.

Svėdasų apygardos Nr. 51 rinkimams į LTSR Aukščiausiąją Tarybą darbo žmonių atstovų rinkiminio pasitarimo patikėtinis drg. K. Zulonas kalba apie istorinius TSKP XXI suvažiavimo nutarimus, septynmečio užmojus, taikų kuriamąjį darbą, ir vaizdingai papasakoja drg. Lukoševičiaus biografiją, apibūdindamas drg. Lukoševičių, kaip ištikimą liaudies sūnų ir nuosirdų darbo žmonių bičiulį.

— Aš tikiu, — kalba drg. K. Zulonas, — kad drg. V. Lukoševičius bus geras deputatas ir kviečiu kovo 15 dieną vieningai balsuoti už drg. V. Lukoševičių — komunistų ir nepartinių bloko kandidatą, o taip pat už kandidatus į vietinių tarybų deputatus.

Debeikių ligoninės gydytojas drg. A. Slapšys papasa-

kojo apie rūpinimąsi darbo žmonių sveikatos apsauga Debeikių apylinkėje ir išreiškė įsitikinimą, kad drg. V. Lukoševičius, būdamas LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatu, stovės darbo žmonių gerovės sargyboje.

Vieningai pritarė drg. V. Lukoševičiaus kandidatūrai drg. drg. Jatužis, E. Adamo-nytė, G. Pakalnis.

Pabaigoje rinkėjų šiltai sutiktas kalbėjo kandidatas į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus drg. V. Lukoševičius, kuris padėjo rinkėjams už didelį pasitikėjimą ir pareiškė, kad neapvils rinkėjų dedamų vilčių.

Po susitikimo įvyko meninės saviveiklos vakaras.

V. Svalia

Savo patyrimą — visoms melžėjoms

Praeitą sekmadienį į Skiemonių kultūros namų salę susirinko penkių aplinkinių kolūkių kolūkiečiai. Čia rinkėjai susitiko su kandidatu į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus R. Kuliešienę.

Patikėtinis — „Anykščių šilėlio“ kolūčio agronomas P. Strazdas supažindino rinkėjus su kandidato biografi-ja.

Skiemonių vidurinės mokyklos mokytojas B. Dilys

kalbėjo apie jaunosios kartos auklėjimą. Jis išreiškė įsitikinimą, kad drg. R. Kuliešienė, būdama LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatu, rūpinsis ir mokyklomis.

Susirinkime kalbėjo „Kibirkšties“ kolūčio pirmininkas drg. Navikas, mokytoja drg. Ožūnaitė ir kiti kvietė rinkėjus balsuoti už komunistų ir nepartinių bloko kandidatus.

Kandidatas į deputatus drg. R. Kuliešienė padėjo rinkėjams už pasitikėjimą ir papasakojo apie savo gimtojo „Anykščių šilėlio“ kolūčio laimėjimus, apie savo darbą.

Po susirinkimo užsimezgė draugiški kolūkiečių pokalbiai su Rože Kuliešiene. Ją sveikino „Ažuolo“ kolūčio karvių melžėjos drg. drg. Žadavičiūtė ir Milinskienė, „Skiemonių“ kolūčio karvių melžėja drg. Zakarevičiūtė. Rožė Kuliešienė davė draugams labai daug vertingų patarimų kaip kovoti už aukštus išmilžius.

P. BALIONAS

AZERBAIDŽANO TSR. Kubinskio rajono „Putj komunizma“ kolūčio pirmininkas Iskanderas Babajevs mokosi respublikos žemės ūkio institute.

Nuotraukoje: artelės pirmininkas, studentas-neakivaizdininkas I. Babajevs ruošia kontrolinius darbus.

LKP RAJONO KOMITETE IR RAJONO DŽDT VYKDOMAJAME KOMITETE

Dėl pasiruošimo kukurūzų sėjai rajono kolūkiuose 1959 metais

Patikrinus kolūkių pasiruošimą 1959 m. kukurūzų sėjai, LKP Anykščių rajono komitetas ir rajono DŽDT Tarybos vykdomasis komitetas pažymi, kad „Svėdasų“, „Atetles“, Mičurino vardo ir ellėje kitų kolūkių iš anksto parinktos kukurūzams dirvos, išvežtos organinės trąšos, ruošiamas inventoriūs. Bet „Aušros“, Zdanovo vardo, „Tarybinės žemės“ ir kai kuriuose kituose kolūkiuose reikiamai neįvertinama kukurūzų reikšmė, jų pasėlių plotų didinimu nesirūpinama.

Pagal Lietuvos KP Centro Komiteto ir Lietuvos TSR Ministrų Tarybos nutarimą rajono kolūkiuose turėjo būti išskirta kukurūzams auginti žemė tokiu kiekiu, kad kiekvienai karvei išeitų ne mažiau kaip po 0,20 ha kukurūzų pasėlių ploto, o išskirta tik po 0,16 ha. Ne visą reikiamą žemės plotą parinko kukurūzų auginimui „Draugystės“, „Svėturio“, „Puntuko“ kolūktai. Daugelyje kolūkių nėra paruošta kukurūzų sėjai ir pasėlių priežiūrai reikalingo inventoriaus.

Siekiant išauginti gausų kukurūzų derlių, LKP rajono komitetas ir rajono DŽDT Tarybos vykdomasis komitetas n u t a r i a:

1. Įpareigoti kolūkių valdybas ir partines organizacijas organizuoti tinkamą pasiruošimą kukurūzų auginimui 1959 metais:

a) artimiausiu metu papildomai parinkti žemės plotus kukurūzams auginti, kad kiekviename kolūkyje kiekvienai karvei tektų ne mažiau kaip 0,2 ha kukurūzų.

2. Įpareigoti kolūkių pirmininkus ir žemės ūkio specialistus nedelsiant organizuoti kukurūzams išskirtų plotų patrešimą organinėmis trąšomis, išskirti mineralinių trąšų: azotinių 2—3 cnt ir fosforinių bei kalnių ne mažiau kaip 1—2 cnt kiekvienam ha kukurūzų pasėlių ploto.

3. Tinkamai pasiruošti kukurūzų sėjai tik kvadratinis-lizdinis būdu. Didesniuose plotuose organizuoti sėją ir pasėlių priežiūrą mechanizuotai, o mažesniuose plotuose atlikti sėją rankiniu būdu, panaudojant markerius.

4. Įpareigoti kolūkių valdybas gauti kukurūzų sėklą tinkamai

išlaikyti iki sėjos, apsirūpinti atitinkamu kiekiu beičių bei kitų chemikalų.

5. Rekomenduoti kolūkių valdyboms, pagal galimybes, organizuoti mechanizuotas kukurūzų auginimo grandis, taikyti kompleksinę mechanizaciją visiems kukurūzų auginimo darbams.

6. Įpareigoti kolūkių valdybas atkreipti reikiamą dėmesį į priešsėjinį kukurūzams skirtos dirvos įdirbimą taip, kad prieš mėnesį laiko iki kukurūzų sėjos dirvos būtų ne mažiau kaip 3—4 kartus sukultivuotos, kaskart vis gilinant dirvos įdirbimą. Toks įdirbimas duos galimybę iš anksto sunaikinti daugiau piktžolių ir palengvins pasėlių priežiūros darbus.

7. Rekomenduoti kolūkių valdyboms suteikti visokeriopą pagalbą mokykloms kukurūzų auginimo darbe, padėti technika bei mineralinėmis trąšomis, išskirti tinkamas dirvas.

8. Įpareigoti kolūkių pirminių partinių organizacijų sekretorius apsvarstyti kukurūzų auginimo

klausimus partinių organizacijų susirinkimuose ir imtis konkrečių priemonių šiam darbui pagerinti.

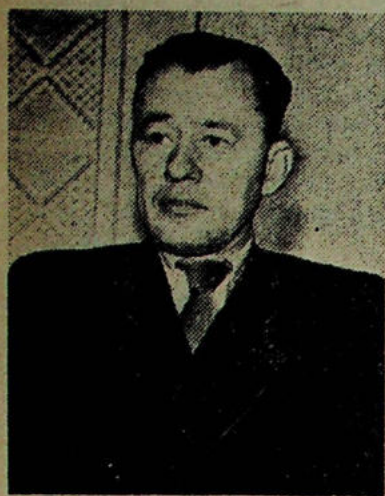
9. Įpareigoti kolūkių komjaunimo organizacijas apsvarstyti kukurūzų auginimo klausimą savo susirinkimuose, organizuoti kolūkyje kukurūzų auginimo komjaunimo-jaunimo grandis.

10. Įpareigoti RTS direktorių laiku atremontuoti ir pertvarkyti kukurūzų sėjamasias SKS-6.

11. Įpareigoti rajono žemės ūkio inspekciją kontroliuoti rajono kolūkiuose pasiruošimą kukurūzų sėjai ir suteikti konkrečią pagalbą vietoje.

12. Įpareigoti žemės ūkio inspekciją organizuoti socialistinių lenktyniavimų tarp kolūkių bei grandžių už kukurūzų aukštų derlių išauginimą. Tuo reikalu kovo mėn. sušaukti grandininkų pasitarimą, rajono vykdomajame komitete ir LKP rajono komitete patvirtinti grandininkus ir paskelbti jų pavardes spaudoje.

JAIS PASITIKI DARBO ŽMONĖS

Jautrus partinis vadovas
ir draugas

Kai „Lenino keliu“ kolūkio narių susirinkime buvo siūlomi kandidatai į mūsų respublikos aukščiausiąjį valdžios organą, kolūkiečiai kandidatu į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus Svėdasų rinkiminėje apygardoje vienin-gai pasiūlė LKP rajono komiteto pirmąjį sekretorių drg. V. Lukoševičių.

Gimė Viktoras Lukoševičius 1907 metais Uzbekijoje, darbininkų šeimoje. Po dviejų metų tėvai sugrįžta į Lietuvą ir apsigyvena buvusios Rokiškio apskrities, Juodupės valsčiaus, Naujasodės kaime, savo gimtinėje. 12 metų žemės rėželis neišmaitino Lukoševičių šeimos ir Viktorui nuo pat mažens teko patirti buožinį išnaudojimą. 12 metų amžiaus jis, drauge su tėvu, kerta mišką, atlieka sunkiausius darbus buožių ūkiuose. Buržuazinėje Lietuvoje paprastų darbo žmonių vaikams mokslas buvo tik svajonė. Tačiau Viktoras Lukoševičius pats atkakliai mokosi, per didelį vargą ir atkaklumą jam pavyksta baigti gimnaziją.

PO TĖVIŠKĖS DANGUM

Gal kam tais laikais atrodė, kad klajūno sluvėjo gyvenimas (domus: ir žmonės, girdi, vis nauji, ir vietos naujos. Bet Pranas Janiulis, iš pat jaunystės klajojusiam pakliemais su neįmantria kaimo sluvėjo manta, iki gyvo kaulo pabodo toks gyvenimas. Norėjosi baigti klajones, pradėti žmonišką gyvenimą. Ne tik norėjosi, bet ir reikėjo. Negi ir žmoną vedžiosles su savimi pakliemais?

Bet kaip pradėti gyvenimą? Penkių hektarėlių ūkis Daujočių vienkliemuose vos išmaitina brolio šeimą. Ir gimtoji pirkia per ankšta. Reikėtų kur nors susikurti savo lizdą. Bet kaip? Darbo ir klajonių metal nieko gero nedavė. Visas turtelis nesunkiai tilpo į porą čemodanų.

Ne, sluvėjo adata buržuazinėje Lietuvoje nežadėjo bent kiek tikresnio rytojaus. Visur Pranas buvo svetimas. Ir jis pasiryžo išbandyti laimę užjūryje.

Litūs įsisėlo. Pastogės kambarėlio langų stiklais pliaupė lentis vandens srovė. Pro li-

Kaip ir visi darbo žmonės, taip ir Lukoševičius džiaugsmingai sutinka Tarybų valdžios atkūrimą Lietuvoje.

Kilus karui, jis evakuojasi į TSRS rytinius rajonus ir dirba vienoje iš žemės ūkio artelių kolūkiečių.

Po Tarybų Lietuvos išlaisvinimo iš vokiškųjų fašistų jungo Lukoševičius grįžta į Lietuvą.

1947 metais jis priimamas į šlovingosios Komunistų partijos eiles, kurį laiką dirba atsakingą partinį ir tarybinį darbą Vilniuje ir Klaipėdoje, o vėliau siunčiamas mokytis į respublikinę partinę mokyklą.

Baigęs partinę mokyklą, V. Lukoševičius kurį laiką dirba LKP Centro Komitete, o 1954 metais siunčiamas vadovaujančiam darbui į Anykščių rajoną. Pradžioje jis dirba rajono vykdomojo komiteto pirmininku, o vėliau rajono partinė organizacija išrenka V. Lukoševičių LKP rajono komiteto pirmuoju sekretoriumi.

Per tą laiką smarkiai pasikeitė rajono ekonomika. Tai nemažas visos rajono partinės organizacijos ir partinio vadovo-komunisto V. Lukoševičiaus nuopelnas.

Už jautrumą darbo žmonėms ir jų poreikiams, už rūpinimąsi rajono kolūkių ekonomikos vystymu V. Lukoševičius nusipelnė rajono žmonių pagarbą ir pasitikėjimą.

Rinkimų dieną — kovo 15-tąją rinkėjai balsuos ir už savo pasiūlytą kandidatą į LTSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus V. Lukoševičių.

ties sieną mirgėjo Buenos Aires reklamos, neaiškiais šešėliais nardė limuzinai. Restoranuose, teatruose ir kafeštantuose lėbavo ir šėlo ponai, lengva ranka žarstydami darbininkų prakaitu aplaistytas pezas. Ten buvo kita Argentina — toji, kuri vidurdienio kaitroje išsisi gėlių pavėsyje ir seka, ar pakankamai vikriai darbuojasi darbininkai.

Pranas buvo pavargęs. Norėjo miego. Bet kaip gulėti, jei pro klaurą stogą į kambarėlį pila lietus. Pabandė šlaip, pabandė taip pastatyti lovą, bet nieko neišėjo. Nuo lietaus debesimi neprisdengsi. Galop jis išskėtė skėtį ir užsidengęs juo susiraitė lovoje.

— Į kambarį lyja, sinjore, — kreipėsi rytą Pranas į namo šeimininką.

— Lyja, sakai? Ieškok, kur nelyja.

Tuo ir baigėsi pokalbis. Mat, išleidus įstatymą dėl nuomos mokescio apribojimo, sinjorai namų savininkai nebegalėjo bet kada išmesti darbininko iš buto. Bet įstatymu klauro stogo neuždeng-

Kai „Svyturio“ kolūkio žemdirbiai išrinko Joną Cilcų pirmininku, parūpo pamatyti, kaip tvarkosi naujas vadovas. Nuvažiavau. Užsukau į fermas.

— Rūpinasi žmogus, — pasakojo sena kiaulininkė Eglė Klenė. — Pataria, kaip geriau klaules prižiūrėti. Pats paršelius gydo. Va, mums guminius batus įtaisė. Sakė, visom chalatus nupirks.

Naujojo pirmininko lankymasis prie kalvės, fermose, pas kolūkiečius buvo neįprastas. Buvusį pirmininką Pesliaką jie matydavo tik susirinkimų metu arba su reikalais atėję į kontorą. Gi Cilcų tik ir važinėjo po kolūki. Vienam pasakojo savo sumanymus, su kitu tarėsi, klausinėjo apie kaimynų nuotaikas. Malonu buvo kiekvienam pajusti, kad tavo žodis, jeigu ne lemiamas, tai bent reikalingas. Gal dėl to pagyvėjimas jautėsi visur. Sandėliuose dūzgė mašinos, valydamos paskutinius sėklinius grūdus. Prie kalvės žvingavo kausotoni arkliai. Įlomis krikė traktoriai, tempdamos į laukus durpes.

Susitikau Cilcų, ir jis pasidžiaugė:

— Viskas jau į gerą eina. O buvo...

Tiesiai į akis išrėžė kolūkietis Platievičius:

— Ne vienas čia nusipirmininkavo. Neišdegs ir pačiam.

si. Gi šeimnininkai, norėdami atsikratyti nepajėgiams mokėti didelės nuomos nuomininkais, nremontavo namų. Ir išėjo taip, kaip visuomet būna buržuazinėse šalyse: net geras įstatymas atsigrėžė prieš pačius darbininkus.

Ilgėjosi Pranas gimtinės, tik ką po vestuvių paliktos žmonos Birutės. Jei tuojau grįžti pas ją, reikšia grįžti plikam kaip tilvikui ir vėl pakliemais uždarbiauti. Pasilimti Birutę pas save — vėl niekaip neišėla. Bent kiek pakenčiamesnis butelis kainuoja 600—800 pezų per mėnesį, taigi, iki dviejų trečdalių atlyginimo.

Tirpo Prano svajonė prasigventi ir užsitikrinti rytoj. Toli moji pletų šalis pasirodė pamotė, ne geresnė už gimtinę, fašistinės klikos valdomą.

Nugriaudėjo karas. Į Argentiną paplūdo žiurkės iš skės-tančio fašistinio laivo. Jų tarpe buvo daug ir lietuviškų, snuklus ir nagus sutepusių darbo žmonių kraują.

— Grįžt į Lietuvą? — danti mis kaleno vakarykščiai gestapo šnipeliai. — Ten gi bolševikai visą Lietuvą baigia į Sibirą gabenti... Ką, gal jums gyventi nusibodo?

Bet Janiulis nesiklausė jų kalbų. Žinios apie milžiniškus atstatymo darbus tėviškėje, apie naują gyvenimą pasiekdavo išėlvius.

Ach, kaip ilgėjosi tėviškės, Birutės, jaunystės draugų Janiulis. Tėviškė jo atmintyje pasiliko

MEILĖ ŽMOGUI

(Reportažas)

Atsitiko taip, kad į pirmąjį valdybos posėdį tik vienas brigadininkas Dimanas buvo atėjęs. Kiti nenorėjo brigadininkais dirbti. Ilgokai teko pirmininkui įkalbinėti ir įrodinėti.

Sunkios buvo jaunojo pirmininko dienos. Tačiau jis jautė, kad kaskart darosi lengviau. Brigadininkų sąrašuose mažėjo skaičius kolūkiečių, ne kasdien dirbančių laukuose. Baigė sėją, jie neišsivaikščiojo pagriovių šienauti. Iš anksto buvo numatyta, jų gyvulius aprūpinti pašarais. Lemiamų darbų laikotarpiu valdyba negailėjo papildomo atlyginimo.

Ir ruduo pateisino viltis. Užderėjo pulkus derlius. Gyvuliai davė daug produkcijos. Buvo aišku, kad „Svyturys“ žengė žingsnį į priekį.

Bet Cilcūs nesiramino. Jis žinojo, kad kolūkiečių pasitikėjimas — didelis dalykas. Jis išsikovojamas ne vienerių metų darbu. Jis įgiljamas ne gyvuliais ir ne durpių komposto gamyba, o žmonių buities gerėjimu, jų gyvenimu rūpinantis. Suprasdamas tai, viename valdybos posėdyje Cilcūs pasiūlė:

— Ar nereikėtų mums apie elektrą pagalvoti?

Pirmininko mintims niekas nesipriešino.

Iš Anykščių elektrinės išsiri-

klavo stulpai į „Svyturį“. Elektros laidai nusitęsė į fermas, sandėlius. Skaftri šviesa sužibo trisdešimtyje kolūkiečių namų. Elektra pradėjo sukti malūną, želmerį. Netgi separavimo punkte nebereikia mataruoti rankomis.

Pirmininkas stengiasi, kad žmonių darbą palengvintų technika. Kolūkis nusipirko savivar-tį sunkvežimį, automašiną, linų apdirbimo agregatą, linarovę ir įvairias kitas mašinas.

Kai darbas lengvėja, tai ir dirbti smagiau. Pernai jau neat-sirado kolūkiečių, kurie be pateisinamų priežasčių būtų neiš-dirbę darbdarinių minimumo. Gal dėl to 1958 metų kolūkio ataskaitinis susirinkimas buvo džiugus kaip niekada. Kolūkis gavo daugiau kaip milijoną rublių pajamų. Už darbdarinių kolūkiečiams išmokama po 2,5 kilogramo grūdų ir po 8,14 rublio.

Į kolūki sugrįžta tie, kurie anksčiau ieškojo uždarbio miestuose. Nė vienas jaunas kolūkietis, atlikęs karinę tarnybą, nepalieka gimtojo kolūkio.

Meilė darbo žmonėms, rūpinimasis jų gyvenimu pagimdė pasitikėjimą kolūkio pirmininku. Neveltui kolūkiečiai Joną Cilcų pasiūlė kandidatu į rajono Darbo žmonių deputatų tarybą.

Alf. BRIEDIS
(„K. d.“ koresp.)

minga kolūkiečių daina. Tai šen, tai ten švietė naujos gryčios, didžiuliai visuomeniniai pastatai. Tai buvo jo tėviškė. Ta pati ir visai kita. Tie patys sargybiniai-beržai mojo jam, ošė tarsi linksmai klausdami: „Kur tu, sūnau, buvai? Mus vėtros ir audros blaškė. Bet stovim. Tvirti. Kaip liaudis“. Tie patys žmonės darbavosi laukuose. Bet jų žvilgsniuose švietė giedra, tvirtas tikėjimas šviesia rytdiena.

Svetingai sutiko naujam gyvenimui pakilusi tėviškė Praną Janiulį. Visur jis buvo laukiamas ir mielas svečias. Visur jį kvietė stoti į darbą.

Salė nuščiuvo, kai pirmininkaujantis pranešė, jog kalbės kandidatas į rajono Tarybos deputatus Pranas Janiulis.

O Janiulis jaudinosi. Niekad jam neteko viešai kalbėti. O čia tokia auditorija!.. Kažkodėl prisiminė Argentina, šeimnininkas, kiekviena proga primenant, kad bet kurį darbininką galis išmesti pro duris. Ir tikrai galėjo. Už durų laukė dešimtys naujų. Laukė, kad bet kokia kaina parduotų save...

Tavo reikalas mažas, — sakydavo šeimnininkas. — Stok į savo vietą ir dirbk. O kur ir ko reikia, mes, darbdaviai, nuspręsim.

Taip buvo ten. O tėviškėje yra kitaip. Čia visus reikalus sprendžia darbo žmonės. Jie patys valdžia, šeimnininkai ir darbdaviai. Ir jį, Anykščių sluvyklos meist-rą, pasiūlė kandidatu į deputatus.

K. KAIRIOKSTIS

Tarptautinės moters dienos minėjimas rajone

A n y k š č i u o s e

Kovo aštuntosios dienos išvakarėse į šventiškai papuoštą J. Biliūno vardo vidurinės mokyklos salę gausiai susirinko partinių, tarybinių ir visuomeninių organizacijų atstovai, moterys-darbininkės, mokytojos, gydytojos, kolūketės.

Iškilmingai nuskambėjo

valstybiniai himnai. Pranešimą apie Tarptautinę moters dieną skaitė liaudies švietimo skyriaus vedėja drg. Varaškaitė.

Po iškilmingo posėdžio Anykščių ir Debeikių kultūros namų saviveiklininkai atliko įdomią ir turiningą programą.

A. KALIBATAS

Rubikiuose

Su šventiška nuotaika rinkosi „Anykščių“ plytų ir drėnažo vamzdžių gamyklos darbininkai ir tarnautojai į klubą, kuriame įvyko iškilmingas Tarptautinės moters dienos minėjimas.

Pranešė drg. V. Repšytė nurodė, kad niekada iš mūsų atminties neišdils M. Melnikaitės, M. Margytės, O. Sukackienės vardai, vardai tų moterų, kurios atidavė gyvybę už geresnį mūsų gyvenimą.

Keletai įmonės moterų buvo įteiktos dovanos. Jas gavo motina-didvyrė Sedukienė, darbuotojos J. Savickienė, L. Dilienė, O. Laciūtė ir kt.

Po minėjimo Debeikių vidurinės mokyklos abiturientai — saviveiklininkai darbininkams parodė Radvilaitės pjesę „Jo akių šviesa“.

V. PETRAITIS

Dovanėlės mamytėms

Daug įvairių ir gražių dalykų per rankų darbų pamokas išmoksta pagaminti Alianikų pradinės mokyklos mokiniai. Artinantis Tarptautinei moters dienai, jaunieji moksleiviai nusprendė savo mamytėms padovanoti jų pačių rankomis pagamintas dovanėles.

Padedant mokytojai J. Tylaitėi, Kovo 8-osios išvakarėse mokiniai liejo gipsinius ovalus, kurių centruose įmontavo įvairius vaizdelius, portretėlius. Tarptautinės moters dienos proga jie įteikė mamytėms kuklią dovanėlę — savo darbo paveikslukus.

A. KERNYTE

Pasitarimas spaudos platinimo klausimais

Ivyko kolūkių laiškinių ir ryšių skyrių darbuotojų pasitarimas. Pranešimą apie pirmojo ketvirčio rezultatus ir tolesnius spaudos platinimo uždavinius skaitė ryšių kontoros viršininko pavaduotojas drg. Steiblys.

Pranešėjas pažymėjo, kad spaudos platinimas rajone gerėja. Kiekvienam 1.000 gyventojų dabartiniu metu tenka 591 egz. laikraščių, tuo tarpu kai pernai šis skaičius buvo mažesnis. Tai rodo, kad rajono ryšininkai neblogai padirbėjo.

Išaugo eilė gerų laiškinių. Tai „Jaunosios gvardijos“ kolūkių laikraštis „Algis Svirka“, kuris pasiekė, kad kiekvienam 1.000 kolūkiečių tenka 685 egz. laikraščių.

Antrojo trimestro rezultatai

Nenudžiugino antro trimestro rezultatai Anykščių I-os septynmetės mokyklos VIIa klasės mokinių. Tiesa, šioji tokia pažanga padaryta. Bet dvejetukininkų dar liko. Tai Rimantas Leika, Jonas Dzevaltauskas, Sokolovaitė ir keletas kitų.

Dzevaltauskas labai didelis tinginys. Jis ateina į mokyklą be knygy. Jo sąsiuviniai visuomet ištepti ir sulamdyti. Moksle jis paskutinis, o muštynėse pirmutinis.

Klasės draugai turi daugiau domėtis dvejetukininkais ir pasirūpinti, kad nepažangių mokinių klasėje nebeliktų.

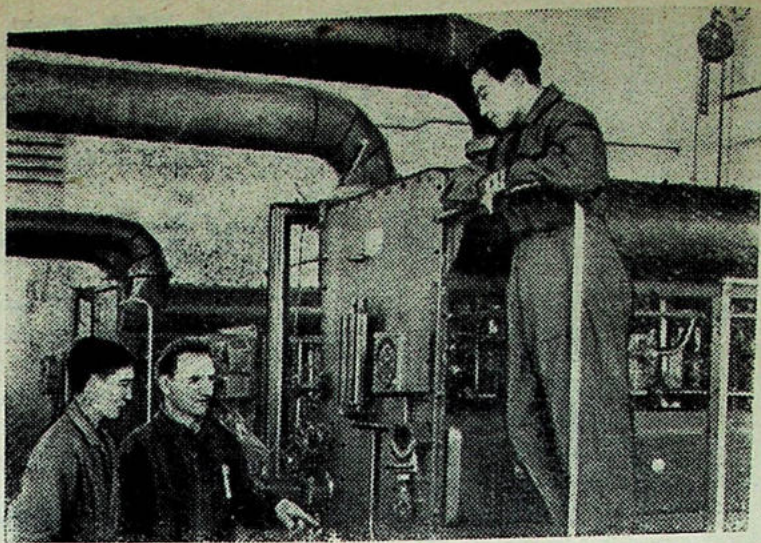
K. Noreika

„Anykščių vyno“ fabrike

Tarptautinės moters dienos proga puikų koncertą surengė „Anykščių vyno“ fabriko saviveiklininkai vietos klube. Prieš koncertą skaitė paskaitą laboratorijos vedėja drg. Matulianskienė.

Fabriko direkcija įsakymu išreiškė padėką geriausios gamyklos darbininkėms.

V. DONATAS

MONGOLIJOS LIAUDIES RESPUBLIKA. Tarybiniai specialistai padeda Mongolijos pramonės įmonių specialistams tobulinti savo meistriškumą.

Nuo traukoje: tarybinis specialistas ir mongolų technikai geležinkelio mazgo Sain-Sauda elektrinėje.

Cultemo nuotr.

RINKIMAMS PASIRUOŠTA

Kiekvieną vakarą į Svėdasų apylinkės agitpunktą Nr. 13 renkasi jaunimas, mokytojai, kolūkiečiai. Vieni iš jų ateina pasiskaityti laikraščių, žurnalų, kiti — pažaisti šachmatais, šaškėmis, pasiklausyti radijo, išsiaiškinti juos dominančius klausimus. Agitpunkte budintysis agitatorius visada atsako į lankytojų klausimus.

Prie agitpunkto veikia gausus agitatorių kolektyvas. Čia reguliariai pravedami agitatorių pasitarimai, skaitomos paskaitos bei pranešimai rinkėjams. Šiuo metu jau pilnai sudaryti ir patikrinti rinkėjų sąrašai ir dabar vyksta paskutiniai pasiruošiamieji darbai rinkimams.

Nėra abejonės, kad agitatorių dėtas trūšas atneš gražius darbo vaisius ir kovo 15-tą dieną visi rinkėjai atiduos savo balsus už komunistų ir nepartinių bloko kandidatus.

V. Merkys

TRUMPAI

Sanitarinio švietimo pamokas „Svėdasų“ kolūkių gyvulininkystės darbuotojams ir pieno separavimo punktų vedėjams praveda Svėdasų ligoninės darbuotoja Birutė Čiurlytė. Panašios pamokos buvo organizuotos „Jaunosios gvardijos“ kolūkyje.

S. Girčys

Redaktorius Z. VALIAUSKAS

Anykščių rajono vietinio ūkio valdyba 1959 metų sezonui ir nuolatiniam darbui į Vikonų plytinę priima darbininkus. Visi darbininkai aprūpinami butais.

Norintieji Vikonų plytinėje statyti nuosavus namus darbininkai aprūpinami statybinėmis medžiagomis.

Smulkesnę informaciją teikia: Anykščių vietinio ūkio valdyba, Anykščiai, Vilniaus g. Nr. 11. ADMINISTRACIJA

BROLYBĖS SĖKLA

(Atkelta iš 3 psl.)

to, kad jis buvo negras, ir kaip visur jį, Viljamą Smitą, niekino ir vadino juodu šuniu. Vieną kartą, grojant Viljamui Smitui orkestre, baltas ponas suriko: „Lauk juodąjį šunį!“ I Viljamą pasipylė buteliai, lėkšės, jo vėdas pasruvo krauju, ir jis pasileido bėgti ir ligai bėgo savo greitomis kojomis San Francisko gatvėmis. Jeigu jį būtų pagavę baltieji, vietoje būtų užmušę ar pakorę, nes jis buvo negras. Viljamas Smitas paslėmė savo dūdą ir amžinai apfėjo savo tėvynę Ameriką, kur jis buvo tik juodas šuo. Jis atplaukė į Tarybų šalį, kur jo niekas nesiklaudžia. Po šio pasakojimo, matoma, perrašyto iš laikraščio, stambesėmis raidėmis buvo išvesta:

„Mums broliai visos tautos. TSRS prigludžia negrus!“

Kol aš skaitau negro istoriją, valkai nutilę žiūrėjo į mane.

— Kuris čia jūsų piešė?

— Mano, — ne iš karto atsakė vienas berniukas, parausdamas ir padėdamas ant suolo plaktuką.

— O apačioj kas parašė?

— Jis, jis! — parodė mergaitės į antrą berniuką, su akiniais, matyt, trumpareglį.

— Mokytoja jums liepė tai padaryti?

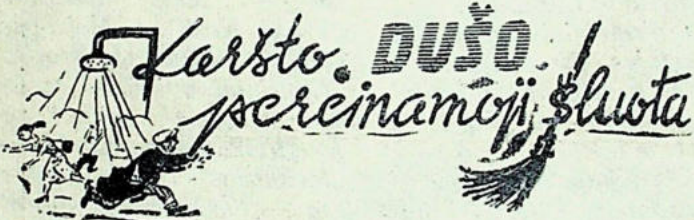
— Ne, — atsakė pirmasis, šmaikštus ir linksmas. — Mes patys.

Nejučiomis ranka aš paliečiau Viljamo Smito draugo galvą, trumpai apkirptą eželiu apskrita vaiko galvą, ir atsiminiau karį su šalmu, matytą rašėjų keturias.

dešimtų pirmųjų metų vasarą Velikije Luki geležinkelio stotyje. Tuomet mums pasakytieji jo paguodos žodžiai nuostabių aidų atsiliepė šiame tollame Lietuvos kaime, pakartoti mažojo berniuko mažame popieriaus lapely, greta jakuto, skriejančio rogemis, ir greta piešinio su Kremliaus bokštais.

Ir neapsakomo džiaugsmo jausmas užtvindė mano krūtinę, ir dėkingumas nežinomam tarybiniam kariui, kurio darbu ir žygių gyvą dvasią suradau aš Lietuvos vaikuos. Ir kur jis šlاندien bebūtų, laimingai iš kovų grįžęs ar amžinu miegu miegąs prie Oderio, jo nešioji ir sėtoji sėkla sudygo ir mano gimtinės žemėje.

1947

sveikina

„Aušros“ kolūkių karių melžėjas ir galvijų fermos vedėjas Vincą Budreiką, pasiekusį savotišką „rekordą“. Per šiuo metų kovo mėnesio pirmąjį dešimtadienį čia iš kiekvienos karvės primelžta po 11 litrų pieno ir 100 ha žemės naudmenų jo pagaminta vos po 0,5 cent. Už tai šiam kolūkiui „Karštas dušas“ įteikia Pereinamąją šluotą.

Gal būt, tokia „premija“ kolūkių vadovai nepatenkinti. Bet ne labiau patenkintos ir

visuomeninės karvės, kurios kramsnoja sausūs šiaudėlius ir užsigeria grynu vandenėliu. O jos būtų žymiai dosnesnės, jeigu ir priežiūra, ir pašarai būtų žmoniškesni. Tada ir kolūkių vadovams netektų raudonuoti.

„Karštas dušas“ perspėja Puškino vardo ir P. Cvirkos vardo kolūkius, kurie 100 ha žemės naudmenų per dešimtadienį pagamino vos po 0,6—0,7 centnerio pieno, kad Pereinamoji šluota ruošiasi aplankyti jų fermą.

„KARŠTAS DUŠAS“

Iš nepaskelbtų laiškų

„Kolektyvinio darbo“ redakcija gavo Aulelių apylinkės DŽD Tarybos pirmininko J. Kežučio ir sekretoriaus B. Vaičiaus laišką, kuriame rašoma, kad Aulelių septynmetės mokyklos mokytoja V. Salytė ne tik pati vengia visuomeninio darbo, bet trukdo ir kitiems mokytojams.

Laikraščio redakcija tuo reikalu kreipėsi į rajono liaudies švietimo skyrių, iš kur gautas atsakymas, kad laiške išdėstyti faktai pasitvirtino. Mokytoja V. Salytė perspėta.